

ГОЛОС ДУШІ

* * *

Великодній рушник – то мовчазна поема
І радість ота, що захоплює всіх,
То пісня душі негасимо-вогненна
Чи сповідь, що тихо спокутує гріх.

Вернулись до нього прадавні літа,
Що плоскінню врунилися в полі,
Щоб стати потому шматком полотна,
Краплиною чистою смутку чи долі.

Минувшина душу бентежить мою
І думи снує негамовні,
Як дівчина нитку виводить свою
І хрестики шиє, червоні і чорні.

Про те, що зродилось колись при свічі,
Як зорі-чаклунки в вікно заглядали,
Як місяця серп спочивав на плечі,
Як узори рядочки снували.

Здається мені, що у ньому лунає
Мелодія та, що на крилечках висне.
Ой рушник-рушничок, я таки розгадаю,
Я таки проспівую твою диво-пісню.

Молитву тоді сотворю я рукам,
Що вміють красу неземну передати.
Вклоняюсь доземно отим рушникам,
Що з вічності – вічні – без імені й дати.

* * *

Узор такий – очей не відвести,
Мов пісня, що співається натхненно.
Зірками чітко стеляться хрести
І стиха промовляють щось до мене.

Червоний колір радістю дзвенить,
І серце, що красі відкрите,
Ніжністю наповниться за мить
Й добром усіх навколо буде гріти.

Світлішим, може, стане день оцей,
Бо приязно всміхатимуться люди,
І вихлюпнеться радість із очей,
А неба голубінь ясніша буде.

Щоб сонечка проміння осяйне
Вам серце й душу завжди зігрівало,
Носіть сорочку й згадуйте мене –
Її я з чистим серцем вишивала.

* * *

Співають гімни солів'ї
Новому ранку й дневі,
Витьохкують свої пісні
Усі садки вишневі.

Троянди кольору вина
Із себе сон струсили.
Світанку сонячного дня
Розказують, що снилось.

Росою вмившися, вони
Якраз посед літа
Від щастя буйно зацвіли,
Красу явили світу.

Цілує вітер пелюстки,
Нашіптує щось ніжне,
Угору тягнуться листки –
Картина дивовижна.

...На рушнику застигла мить
Мелодії із літа,
Яскравим маревом горить,
Моїм теплом зігріта.

Скрипить засніжена зима,
Ростуть замети-гори,
А в хаті казка, як жива, –
Птахи, і квіти, й зорі.

* * *

В легкім розмашистім узорі –
Краса і неба, і землі:
Мов пелюстки, маленькі зорі,
Троянди пишно-вогняні.

Нехай весняно усміхнуться
Мої найкращі рушники.
Хай добрі думи розів'ються
І створять казку на віки.

Нехай вона вас зачарує
І поведе в предивний світ.
...Невтомна голка все чаклує,
Скидає втому днів і літ.

* * *

На щастя, на долю, на довгі літа
Хай стелиться нитка моя золота,
Хай милують око узори барвисті,
Хай помисли вродяться світлі та чисті,
Нехай подивують не тільки землян –
Нехай інозоряні вклоняться нам,
Отим мозолястим невтомним рукам
За те, що уміють творити дива,
Подібних яким в цілм світі нема.

Ольга СИДОРЕНКО